

L'òbsession de l'òbludança

I èra 'quí. Justa 'quí .
Fasià partida dau paísatge, um podiá dire. Aquí.

Tot a l'entorn de me, lo voide.

Un grand vent folit bufava e enlertava de l'espodradas e ie tras-vesià, amont, per dessus 'na cima de montanha , la siloeta d'un grand pinhier verd.
Solet. Lo rajum nejat dins los rochiers e la poncha quintada devers lo vertiginos aplomb gris.

M'era d'eivis, subitament, que n'existavià pus, coma si, de mesme mon ombra ne podià pus se deplejar sus la terra cramada.

E me tornava dire que i erià 'quí.
Justa 'quí. Un punt dins lo decòr.

Ie devià venir de loenh, me...de tament loenh que me sovenià mesme pas d'ente.
Pus de remembrança. E puei, coma se remembrar ?

Tornar en arrier, quauques metres...non...quauques pas solament, en arrier.
Tornar trobar 'quela sensacion de freg, 'quela sensacion d'esser 'na tòrna sos los rais de la luna.

E, a la perduda...los unlaments daus lops.

Solament quauques pas, solament un moment, en arrier.

Mas coma tornar trobar, 'laidonc, la corsa fòla, la sensacion singulara, curiosa de sa vita quand 'la sembla jugar emb la mòrt, la sentor de la nuech dins un environadis bruneu, e ma siloeta que fugit entre los aubres, e lo bruch de las pautas que martelen lo sendareu dins l'obscuritat.

N'erià pas 'ta sola.

E mon alen que s'emalava ! Mon còr que fasià gipa-japa !
'las s'arrestaran jamai, mas chambas, de correr ? Pus viste, pus viste !
E enquera 'quela sensacion d'esser 'na tòrna sos la luna, preisioniera au mitan daus lops.

Cò qu'um ne compren pas perque quò fau correr, simplament.
Mai viste que quò. Ne pas esser 'trapada.
Esperar la vita, rechinhar la mòrt.

Ren mas quauques pas, quauques pas en arrier.
Auvir enquera, tras la taconada de mon còr que 'chabava pas, mon còr que
s'afolissià, los unlaments e la corsa daus lops.

Beleu auvir maitot lurs còrs a ilhs...
Sens jamai comprendre...um pòt pas comprendre.
Quò fau correr pus viste, enquera pus viste.
Aver tots los senses desvelhats, esser deslenada, avuglada per la nuech, la paur e
tots quilhs crits.
Inhorar l'engraunhadas de las bròchas bravejantas : tot deven menaçant,
dangeros : l'ombras de la forest que s'egrandissen...ilhs porian esser 'quí, los
lops, ilhs porian m'aver 'trapada !

« T'aprupcha jamai daus lops », ilhs m'avian dich.
Um ne s'aprupcha jamai daus lops, mas tòst ò ben tard, ilhs nos 'trapen.

Ren mas quauques pas en arrier.
Ne pas saber ente 'nar. Venir muda.
Tras-auvir a l'entorn de se, que que siá : un movement, un esper, quauqua ren.
I entendia, en lai...E tot d'un còp, pus ren ...pus ren.

I eria 'quí. Justa 'quí.
Fasià partida dau païsatge, se podia dire. Aquí.

E sens saber perque, sens saber ente. E jamai quauqu'un per comprendre.

**E un jorn, rejunher los lops per aprener l'amor dins lurs crits, la leiautat
dins lur biais d'esser, dins lur sang.**

Solament quauques pas en arrier.
E tornar començar, enquera.